HARLEQUIN

JALOOLINE ROMAAN

Vaenlasest markii võrgutab

Louise Allen

Originaali tiitel:
Louise Allen
Tempted by Her Enemy Marquis
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietteõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2025 by Melanie Hilton
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10460225
ISBN 978-9916-31-892-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Autori märkus

Mind on alati paelunud kuulsate, sageli needusega seotud vääriskivide lood, mis ulatuvad sadade aastate taha. Teiste seas ka La Peregrina pärl, mille omanike hulka on kuulunud Mary Tudor, Elizabeth I ja Elizabeth Taylor; Musta Printsi rubiin, mida on kantud lahinguväljal ja mis nüüd asub Londonis Toweris; ning Hope'i teemant, mis võeti Indiast röövsaagina kaasa, mida kandis Marie Antoinette ning mis väidetavalt toob õnnetust ja tragöödiat kõigile selle omanikele, asudes nüüd ühes Smithsoniani muuseumidest.

Mõte Borgia rubiinist ja seda kalliskivi ihaldavate kollektsionääride hulk viisid mind selle looni – looni kättemaksust ja vihkamisest, mis võivad muutuda armastuseks.

Loodan, et naudite Willi ja Katherine'i lugu sama palju, kui mina nautisin selle kirjutamist.

Esimene peatükk

Ravenham Hall, Hertfordshire
5. september 1815

„Aga te olete naine," ütles Ravenhami markii.

„Jah, milord." Kena neiu tema ees tegi väikese kniksu. Tema nägu oli rahulik, kuid mehel oli tugev tunne, et see lõbustas naist.

„Ma ei taha naist..." alustas Will, kuid vakatas siis, kui sai aru, mida oli äsja öelnud.

Seekord oli ta selles kindel. Naine naeris tema üle.

Nädal varem

„Midagi tuleb ette võtta. Ma ei saa selles kaoses elada," ütles Ravenhami uus markii otsekoheselt. „Mul polnud aimugi, et mu hiljuti lahkunud nõo kogumiskirg oli muutunud nii kontrollimatuks. See ei ole normaalne."

Ta viipas Ravenham Halli ballisaali poole, kus tema ees oli laokil piisavalt skulptuure, millega võiks täita terve suure

pargi ja mis olid vaheldumisi puitkastidega, mõned kaanteta, õled välja pudenemas.

„Sisuliselt iga ruum selles majas on nagu maalide, kastide ja asjade ladu. Ainus viis raamatukogus liikuda on teha endale teed köidete virnade vahel.“ Ta tundis end kurnatuna ainuüksi sellest, kui seda vaatas. „Ravenham Hall näeb välja nagu hullumeelse pööningule sattunud idamaade basaar, mitte aadlimehe elukoht.“

Tema varahaldur Arnley köhatas vabandavalt. „Kardetavasti kippus hiljuti surnud kõrgeaulise lordi entusiasm viimastel aastatel tema üle võimust võtma, milord. Tema sekretär härra Townsend leidis, et seda kõike on talle liiga palju, ja lahkus poolteise aasta eest ametist. Sellest ajast alates on olukord halvenenud. Kõrgeauline lord paistis hindavat ainult esemete omandamist, kuid jättis need siis kohale saabudes hooletusse.

Usutavasti olid kõrgeaulisel lordil ostude registreerimiseks omad meetodid, kuid millised need võisid olla…“ Mees vakatas õnnetult. „Ta oli viimasel ajal mõnevõrra salatsev. Külalisi lubati vaid elutuppa, söögituppa ja tema kabinetti.“

See selgitaks, miks tema pärijal ei olnud asjade seisust aimugi. Will Lovell oli vandeadvokaat, teise astme nõbu markiile, kes oli taganud suure osa tema sissetulekust. Kõik nende vestlused olid toimunud kabinetis ja Willile oli selgeks tehtud, et ta polnud majja oodatud kauemaks, kui hädasti vaja.

Hiljuti surnud Randolph oli kasutanud Willi teenuseid arvukates kohtuasjades, mille oli ise algatanud. Ükskõik kas see oli naaber, kes tungis tema maale, rentnik, kes rikkus oma rendilepingut, diiler, keda ta kahtlustas ebaõiglases

mängimises või võimalikus laimus, oli Randolph iga juhtumit järeleandmatult võtnud.

Will võlgnes talle kui perekonnapeale austuse. Talle kui mehele, kes oli maksnud tema hariduse ja juuraõpingute eest, võlgnes Will oma lojaalsuse, nagu ka kliendile, kes lükkas talle ette mahlakaid juhtumeid, millega pead murda, võlgnes ta kogu oma tähelepanu.

Ei saanud eitada, et Randolph oli alati olnud ekstsentriline. Tema ainsad kired elus olid olnud antiikesemed ja hobused ning need viimased olid ta ka koos pärijaga tapnud, kui nad vankrite võiduajamisel kokku olid põrganud.

Will ei lootnud kunagi pärijaks saada. Randolph oli olnud veel piisavalt noor, et pärast lastetut esimest abielu uuesti abielluda, ja tema arvatav pärija oli olnud tema esimese astme nõbu, kes oli juba abielus, kellel oli kaks tütart ning piisavalt aega poja saamiseks. Will oli kõigest teise astme nõbu, kellel oli markiiga ühine vaarisa.

„Ma usun, et teil on vaja raamatukoguhoidjat ja kedagi, kes annaks nõu antiikesemete kohta, samuti sekretäri, milord," söandas Arnley öelda pärast seda, kui nad olid seda vaatepilti veel ühe minuti depressiivses vaikuses uurinud, „ma panen kohe kuulutuse teele."

„Tehke seda."

∞

„Ema!" Katherine Jones tormas elutuppa, vehkides värske Timesiga. „Ta kuulutab, et otsib raamatukoguhoidjat *ja* antikvaari."

Ema hoidis väikest sametpatja, mille külge oli kinnitatud peen tükk Valenciennes'i niplispitsi, ja vaatas üles. „Kellele

sa viitad?“ Ta kinnitas parandatava pitsitüki veel ühe nööpnõelaga ja pani padja käest. Tema oskused väärtusliku antiikpitsiga ümber käia olid väga nõutud ja kasumlik täiendus nende sissetulekule.

„Ravenhami uus markii. See advokaadist siga, kes hävitas papa. Vaata, see ei saa olla keegi teine.“

Proua Jones võttis ajalehe ja luges valjusti: „„Oskuslik ja kogenud raamatukoguhoidja ning laiaulatuslike teadmistega antikvaarist õpetlane peavad hindama ja kataloogima hiljuti härrasmehele pärandatud suure hulga köidete ja esemete kogud ning nõustama nende kordaseadmise ja käsutamise asjus. Täielike üksikasjade ja soovituskirjadega taotlused tuleb esitada Lovellile ja Foskettile Lincoln’s Innis.“ Kuidas sa tead, et see on lord Ravenham?“

„Tema nimi on William Lovell. See peab olema tema praksis. See on meie võimalus teada saada, mida tema nõbu varastas, ja võtta ta vastutusele papa nime mustamise eest. Ma kavatsen kandideerida mõlemale ametikohale.“

Ema pillas ajalehe käest. „Aga... Kullake, ta ei palka kunagi naist. Ja ta tunneb nime ära. Pealegi, kuidas sa saad soovituskirju esitada?“

„Ta võtab mind tööle, kui mõistab, et ma olen parim kvalifitseeritud kandidaat, ja ta saab raha säästa, palgates kahe inimese asemel ühe. Ja leedi Eversholt annab mulle soovituskirja ja seda teevad ka mõned minu teised kliendid. Näiteks kirjandushuviline preili Deben on rahul sellega, kuidas ma tema raamatukogu ümber korraldasin. Võin valida mis tahes nime, mida soovin, ja paluda neil seda kasutada.“

Ema oigas vaikselt ja sulges silmad. „Sa oled sama tormakas ja kangekaelne nagu su isa. See ei õnnestu kunagi,

kuigi mulle meeldiks väga näha, kuidas see mees oma õiglase karistusega silmitsi seisab."

„Oh, mulle ka," ütles Katherine süngelt.

Ja ma tahan Borgia rubiini tagasi saada, lisas ta endamisi.

Väärtuslik, ainulaadne ja äärmiselt hinnaline juveel oli varastatud koos tema isa hea nimega ning kahekordne kaotus oli saatnud isa varakult hauda.

„Üks kandidaat on veel, milord." Willi uus sekretär Giles Wilmott kõhkles tema kabineti lävel. „Mõnevõrra… *ebatavaline* kandidaat, kes taotleb mõlemat ametikohta."

Will heitis pilgu laual olevale viimasele kaustale. „K. A. Jenson. Pean ütlema, et tal on suurepärased soovituskirjad. Preili Deben saatis näite, kuidas tema raamatukogu oli korraldatud, ja leedi Eversholti vastus sisaldas koopiat tema hiljuti surnud abikaasa Grand Touri kogu kataloogist koos väärtuste hindamise ja soovitustega. Muljet avaldav. Pean ütlema, et teised kandidaadid on olnud lootusetud."

Oli olnud üks raamatukoguhoidja, kes oli nii ebamäärane, et hiljuti pensionile jäänud härra Townsend tundus tema kõrval terav nagu karbitäis nuge; üks, kes tahtis kehtestada oma uudset ja väga keerulist kataloogimissüsteemi, sõltumata sellest, mida Will vajas; antikvaar, kes tahtis ilmselgelt endale saaki hankida, ning üks kandidaat, kes tundis skulptuure, kuid ei teadnud kõigest muust peaaegu mitte midagi.

„Juhata ta sisse."

Wilmott nägi välja, nagu tahaks midagi öelda, aga kummardas siis ja läks välja. Minut hiljem avanes uks, et viimane kandidaat sisse lasta.

Will tõusis püsti. „Aga te olete naine!“

„Jah, milord.“ Kena neiu tema ees tegi väikese kniksu. Tema nägu oli rahulik, kuid mehel oli tugev tunne, et see lõbustas naist.

„Ma ei taha naist...“ alustas Will, kuid vakatas siis, kui sai aru, mida oli äsja öelnud.

Seekord oli ta selles kindel. Naine naeris tema üle, kuigi tema siledal ovaalsel näol ei liikunud ainuski lihas. Asi oli nendes pähkelpruunides silmades.

„Neetud.“ Hetke pärast suutis Will end uuesti kontrollida. „Palun vabandust. Palun istuge, preili Jenson. Tundub, et see on mingi eksitus. Ma kuulutasin, et otsin raamatukoguhoidjat ja antikvaari. Mitte majapidajannat.“

„See on tõeline vedamine, sest mul ei ole majapidajanna oskusi, milord. Olen kindel, et teie ees olevate tööde näidete põhjal teate, et minu anded on mujal,“ ütles naine rahulikult. „Mul on vajalikud oskused ja teadmised. See tuleb perekonnast. Minu isa õpetas mind. Võin esitada veel soovituskirju, kui seda nõuate.“

Kui mees vaikis, lisas naine: „Mul on teie probleemist mõningane ettekujutus. Hiljuti surnud markii oli muutunud kurikuulsaks ringkondades, kus ma liigun. Eeldan, et see koht on tema ostudest üle ujutatud.“

„Jah,“ vastas Will tõredalt. Tõsiasjade varjamine oli mõttetu. „Siin valitseb täielik korralagedus.“

Preili Jenson noogutas. „Nagu ma arvasingi. Mind tööle võttes säästate palgalt. Ma vajan sada naela aastas, tagasihoidlikku mitme toaga sviiti ning toitu ja majutust endale, oma saatjadaamile ja meie teenijatüdrukule.“

„Sada naela? Ma võiksin selle raha eest palgata kaks ülemteenrit, preili Jenson.“

„Kui leiate kaks ülemteenrit, kes suudavad teha seda, milleks mina võimeline olen, milord, siis soovitan teil nad tööle võtta,“ ütles see väljakutsuv naisterahvas viisakalt ja pani käed süles kokku.

Will ei olnud saanud edukaks vandeadvokaadiks sellega, et lubas end pikaks ajaks ebasoodsasse olukorda panna. Ta nõjatus tooli seljatoele ja uuris naist üle laua. Enamik tunnistajaid oleks hakanud ebamugavusest nihelema. See naine vaatas talle aga otse silma.

„See on poissmehe majapidamine. Kindlasti olete mures oma maine pärast?“ See naine oli ilmselgelt daam, nagu võis järeldada tema kõnepruugi ja praktiliste maitsekate rõivaste järgi.

„Ma võtaksin kaasa oma teenijatüdruku, kes pakuks muljet avaldavat kaitset kõige eest, millega ma kokku puutun, alates armastusväärsetest jooksupoistest ja lõpetades suurte ämblikega, ning saatjadaami, äärmiselt lugupeetud vaimuliku lese. Ja ma eeldan, et te palkate majapidajanna ja teenijatüdrukud?“

„Seda ma teen. Kuid nad on teenrid. Teie oleksite professionaalses ametis, samamoodi nagu minu sekretär. Eeldan, et tema ja mu raamatukoguhoidja õhtustavad sageli minuga koos.“

„Minu saatjadaam proua Downe on minu nõbu. Ta on täielikult harjunud aadliku lauas einestama. Või peapiiskopi lauas, kuigi mis sellesse puutub, siis kujutan ette, et neid kutsutakse siia harva.“ Kui mees ei vastanud, lisas preili Jenson: „Ma eeldan, et ka Londoni linnamaja on asjadest tulvil.“